

Cir k e l p u n t

Ontwaak tot U Zelf

Altijd weer worden we eraan herinnerd om te ontwaken, om wakker te worden aan de schijnwereld waarin we vertoeven, om de dingen te kunnen zien zoals die in werkelijkheid zijn.

Altijd weer worden we erop gewezen dat niets is wat het lijkt te zijn, dat onsterfelijkheid niet van deze wereld is en er een Pad ligt dat bevrijdend is voor de gevangen ziel die hunkert naar de Uittocht...

Altijd weer horen we die roep:

*'Wordt wakker, wordt wakker ,
o slaper in het land der schaduwen...
Ontwaakt! Sla uw vleugels uit.'*
[William Blake]

Pioniers halen onbevreesd de sluiers weg die ons in slaap blijven wiegen. Ongeloof, confrontatie en vervolging zijn vaak hun deel, toch blijven zij de mens stimuleren tot grotere bewustwording omtrent de aard en werking van deze realiteit in de hoop dat hij wakker wordt aan de illusie die hij zelf is, zodat een ommekeer kan plaats vinden. Zolang dit niet gebeurt zal er fundamenteel weinig veranderen.

Die bewustmaking is onontbeerlijk, doch leidt vaak tot frustraties, somberheid en depressiviteit zolang de bevrijdende impuls ontbreekt. Want zolang de verticale verbinding niet hersteld is met de Bron blijft de mensenziel afgesneden van haar Eerste Liefde waardoor zij niet meer beschikt over de nodige 'olie' of het nodige 'licht' om werkelijk 'zelf-bevrijdend' te handelen; zolang dit zo is zal zij heen en weer geslingerd worden tussen tegengestelde krachten.

De focus is veelal gericht op de buitenwereld dat een kluwen lijkt van informatie en desinformatie, waarin de bedrijvigheid van de beweging of het dramatische 'spel' alsmaar sneller lijkt te gaan en enorme proporties aanneemt. Hierdoor wordt door de bomen het bos niet meer gezien en wordt vergeten waar de essentie ligt; want terwijl de blik zich richt naar wat zich ontwikkelt ten kwade , wordt het Licht niet opgemerkt.

En juist dat Licht verheldert, maakt alles zichtbaar, waardoor het 'kwaad' gekend kan worden en zijn kracht verliest.

Inkeer is het doel van de 'roep' tot ontwaken, is de oproep om tot zelf-arbeid te komen, zichzelf onder handen te nemen in plaats van de strijd aan te binden met deze dualistische wereld.

Het is ontwaken op de horizontale as , waarop het leven zich ontrolt in opeenvolgende handelingen en veranderingen, door het herstel van de Relatie met God.

Het is grenzeloos Leven in een schijnbaar troosteloos landschap van blinken en verzinken, van opgaan en ondergaan in een wereld van lijden.

*The Self is pure consciousness.
No one can ever be away from the Self.*
[Sri Ramana Maharshi]

Wakker zijn is Bewust Zijn en houdt dan ook een radicale ommekeer in, het begin van een innerlijke reis die leidt tot Zelfkennis.

Werkelijk ontwaken is een toestand van allesomvattende Liefde, een Vrede waarin alles geopenbaard wordt en niets meer is wat het schijnbaar was; waarin de mens 'zichzelf' kent in dit Licht en alle projectie ophoudt te bestaan. Waarin Mededogen zijn weg vindt in de bevrijdende handeling ...

Wakker zijn is waarlijk Vrij zijn, ongeacht waar men zich bevindt, ongeacht wat men doet of aangedaan wordt, ongeacht de omstandigheden ...

*"Ontwaak tot je eigen waarheid,
en dan zul je merken dat er nergens duisternis is.
Onze eigen onbewustheid is duisternis,
ons eigen ontwaken wordt het licht." Osho*

Nu het 'plan' op grote schaal blootgelegd wordt dat in uitwerking is op deze planeet, kan het door iedereen gekend worden als men wil zien en horen; bevrijdend wordt het wanneer het perspectieven opent op een innerlijke zoektocht naar wie men is in dit geheel en het waarom ervan. Daar alleen is de kern gelegen die tot ontwaken leidt... Daar alleen is God te vinden ...

En dan zal je je opnieuw herinneren, dat je nooit werd losgelaten, niet afgescheiden bent van Gods Liefde, dat jijzelf de bedenker bent van de windsels die rond jou zijn opgetrokken en die je waant te zijn, die ogenschijnlijk scheiding teweeg brachten. Weet je dan geborgen en vindt opnieuw de moed om terug te keren tot jouw Essentie; niet door het intellectuele weten, maar doorheen de ervaring, in de herkenning van de windsels, in het zien van wat je belet. Durf de Angst te trotseren, die slechts een illusie is, een fata-morgana die muren optrekt en obstakels schept op je weg die je voor waar aanneemt. Doe één stap in Zijn richting en Hij komt jou twee stappen tegemoet, want God zoekt jou voorbij de windsels van onwetendheid, Hij zoekt 'zichzelf'...

Vergeet dan wie je denkt te zijn want wat sterfelijk is vergaat. Herinner je de vogel en niet de kooi, herinner je de melodie en niet het instrument...

Eens zal hij zijn Lied opnieuw fluiten omdat de Vrijheid wenkt, omdat hij bewust geworden is van het traliwerk dat hem omringt en de open deur ziet waarin de horizon verschijnt. Eens zal hij opnieuw vliegen...hij had het nooit verleerd maar was het alleen vergeten...

Mag dan een oer-verlangen opnieuw geboren worden in je hart opdat je Zijn Stem kan horen en je de deur zal openen wanneer Hij klopt....Want tijdloos is Zijn Roep :

*"Zie, ik sta aan de deur en Ik klop.
Indien iemand naar mijn stem hoort en de deur opent,
Ik zal bij hem binnenkomen
en maaltijd met hem houden en hij met Mij."
(Openbaring,3)*

©(M)cirkelpunt

**De weg tot nieuw bewustzijn noemen
wij ook de weg van het ontwaken;
dat is het doorzien van de nacht,
van het ik.
Wie uit de nacht ontwaakt,
is in het Licht.
In hem is het Licht.**

De stem van het rozenhart

www.apirituelestaten.nl

'morgen word ik wakker'
dat zeg ik tegen mezelf, al een hele tijd.
maar ik weet dat het nu gaat gebeuren.
morgen word ik wakker,
en alles zal anders zijn.
ik zal de wereld met andere ogen zien.
ik zal alle kleuren en klanken
van de wereld van morgen
zien en horen en onderscheiden.

ik zal een andere taal spreken-
de taal van de ziel en het hart.
alle verdriet en zorgen zullen verdwijnen,
want alles zal anders zijn
in de morgen
waarin ik wakker word.
wie de taal van de ziel spreekt,
kent verdriet noch smart.

de melodie van de komende dag
is al gecomponeerd;
dat weet ik heel goed.
haar pure toon begin ik te horen
en straks stem ik erin mee.

dat zal een ontwaken zijn!
nooit val ik meer in slaap,
ik creëer geen nieuwe waanbeelden meer;
niet langer waar ik rond in een troebele
en ondoorzichtige wereld.
de transparante helderheid
van mijn dag van morgen
is water uit een levende bron-
je kunt je dorst er niet genoeg mee lessen.
hoe kan men verzadigd raken
van iets wat heilig is?

ik weet dat ik morgen zal ontwaken.
ik zie een ster en een lichtstraal;
vaak zie ik een ster,
gebroken glinsterend in goud en zilver,
en toch bereikt haar licht mijn hart.

daar, daar is de poort die leidt
naar morgen;
een stralende ingang,
een wereld die wacht en anders is.

zie, ik doe een stap...
Bron: Pentagram nummer 2 - 2007

Luister nu naar wat ik je te zeggen heb.
Wapen je voor de komende tijd!
Spoedig slaat de wereldklok het twaalfde uur; het cijfer van dit uur op de wijzerplaat is rood en het is gedompeld in bloed. Daaraan kun je het herkennen.
Aan het nieuwe eerste uur gaat een orkaan vooraf.
Wees waakzaam, opdat die je niet slapende vindt, want zij die met gesloten ogen overgaan naar de nieuwe dag, zullen de dieren blijven die zij waren en zij zullen niet meer te wekken zijn.

Er bestaat ook een geestelijke dag – en nachtevening.
Het nieuwe eerste uur, waarover ik spreek, is het zonnestilstandpunt. In dat uur herwint het licht het evenwicht met de duisternis.
Meer dan duizend jaar lang hebben de mensen geleerd de wetten van de natuur te doorgronden en aan zichzelf dienstbaar te maken.
Gelukkig zij die de bedoeling van deze arbeid doorzien hebben, en begrepen hebben dat de wet van het innerlijk gelijk is aan die van het uiterlijk, maar wel een octaaf hoger: zij zijn geroepen tot de oogst.
De anderen blijven hardwerkende landarbeiders, wie gezicht naar de aarde gebogen blijft.

De sleutel tot de heerschappij over ‘de innerlijke natuur’ is verroest, al sinds de zondvloed. Deze sleutel is wakker - zijn - Waker.

De mens is nergens zo vast van overtuigd als van het feit dat hij wakker is, maar in werkelijkheid is hij gevangen in een web dat hij zelf gesponnen heeft uit slaap en droom. Hoe ondoordringbaarder dit web, hoe machtiger de slaap hem overheerst. Zij die er in verstrikt zijn, zijn de slapers, die door het leven gaan als vee naar de slachtbank, afgestompt, onverschillig en zonder diepe gedachten.

De dromers onder hen zien, door de mazen heen, een getraliede wereld. Zij zien slechts misleidende fragmenten, handelen daarnaar en weten niet dat deze beelden slechts zinloze brokstukken zijn van een machtig geheel.

Deze dromers zijn niet zoals je misschien denkt, de fantasten en dichters – het zijn de ijverige, de vlijtige, de rusteloze der aarde, de door de waan van het doen verteerd. Ze lijken op lelijke, nijverige kevers, die langs een gladde pijp naar boven klimmen om eenmaal boven aangekomen, in de pijp naar beneden vallen.

Zij wanen zich wakker, maar wat zij menen te beleven is in werkelijkheid slechts een droom, van te voren vastgelegd tot in het kleinste detail en niet te beïnvloeden door hun wil.

Enkele mensen zijn er geweest, en ze zijn er nóg, die wel degelijk wisten dat ze droomden, pioniers die doorgedrongen zijn tot de bolwerken waarachter zich het eeuwige waakzame ik verbergt.

Zieners als Goethe, Schoppenhauer en Kant – maar zij bezaten de wapens niet om de vesting te bestormen, en hun strijdkreet heeft de slapers niet gewekt.

Wakker zijn is alles! De eerste stap in die richting is zó eenvoudig dat een kind die stap kan zetten. Alleen de mismaakte heeft het lopen verlerd en blijft kreupel aan beide voeten, omdat hij de krukken, die hij van zijn voorvaderen geërfd heeft, niet wil missen.
Wakker zijn is alles! Wees wakker bij alles wat je doet! Geloof niet dat je al wakker bent. Nee, je slaapt en droomt.

Ga stevig op je benen staan, verzamel al je krachten en dwing jezelf één ogenblik tot het door je hele lichaam heen tintelende gevoel: “Nu ben ik wakker!”
Als het je lukt dat te ervaren, dan besef je ook terstond dat, in vergelijking daarmee, de toestand waarin je je zo even nog bevond, er slechts een was van verdoving en slaapdrunkenheid. Dat is de eerste, aarzelende schrede op de lange, lange weg die van knechtschap tot almacht voert.

Ga op deze wijze voorwaarts van ontwaken tot ontwaken. Er bestaat geen enkele kwellende gedachte die je daarmee niet zou kunnen uitbannen. De gedachte blijft achter en kan niet meer in je oprijzen; je strekt je boven haar uit, zoals de kruin van een boom uitgroeit boven de dorre takken. Smart valt van je af als het dorre loof, als je eenmaal zo ver bent dat dit wakker-zijn ook bezit neemt van je lichaam.

De ijskoude onderdompeling van joden en brahmanen, de nachtwake van de discipelen van Boeddha en die van de christelijke asceten, de folteringen van de Indische fakirs om niet in slaap te vallen, het zijn allemaal verstarde, uiterlijke rituelen, die als brokstukken van zuilen de zoekende mens het teken geven dat hier in de verre voortijd een mysterieuze tempel gestaan heeft, de tempel van de wil tot ontwaken.

Lees de heilige geschriften van de volkeren der aarde: door alle loopt, als een rode draad, de verborgen leer van het wakker zijn; het is de ten hemel leidende ladder van Jakob, die de hele ‘nacht’ geworsteld heeft met de engel des Heren, tot het ‘dag’ werden hij wakker werd en de overwinning behaalde.

De wapenuitrusting van de dood bestaat uit slaap, droom en verdoving!

Als je die wilt overwinnen, moet je van de ene trede van helder-wakker zijn klimmen naar de volgende, van nóg helderder wakker-zijn.

Reeds de onderste trede van deze Jacobs ladder heet: genie. Wat voor namen zouden wij dan wel niet aan de hogere treden moeten geven! Ze blijven aan de massa onbekend en worden voor legende gehouden.

Ook de geschiedenis van Troje werd eeuwenlang als een sage beschouwd, tot eindelijk iemand moed vatte, en zelf ging graven.

Op de weg naar het ontwaken zal de eerste vijand die je voet dwars zet, je eigen lichaam zijn. Tot het eerste hanengekraai zal het met je vechten. Maar als je de dageraad van het eeuwig wakker zijn aanschouwt, die je losrukt van de slaapwandelaars – zij die denken dat ze mensen zijn en niet weten dat ze slapende goden zijn – dan verdwijnt voor jou ook de slaap des lichaams en dan is het heelal aan je onderworpen. Dan kun je, als je dat wilt, wonderen doen, en dan hoeft je niet meer als een kermende slaaf deemoedig af te wachten of het een wrede afgod zal behagen je iets te schenken of je het hoofd af te slaan.

Laat je niet afschrikken door de angst dat je misschien in dit leven het doel niet kunt bereiken. Wie eenmaal onze weg betreden heeft, komt steeds weer op aarde terug met een innerlijke rijpheid die het hem mogelijk maakt zijn arbeid voort te zetten. Hij wordt als ‘genie’ geboren.

Het pad dat ik je wijs, is als bezaaid met wonderen: doden, die je bij leven gekend hebt, zullen voor je ogen herrijzen en met je spreken. Het zijn begoochelingen! Met glans omgeven lichtgestalten zullen aan je verschijnen, je gelukkig stemmen en je zegenen. Het zijn begoochelingen, wazige vormen, die uitgezonden

worden door je lichaam dat door je getransformeerde wil de magische dood sterft en van stof tot geest wordt, zoals het starre ijs oplost in een wolkachtige nevel zodra het in aanraking komt met vuur. Pas als je, je lichaam hebt ontdaan van alles wat onderhevig is aan bederf kun je zeggen: ‘Nu is de slaap voor altijd van mij geweken’.

Maar dan is ook het wonder volbracht waaraan de mensen niet kunnen geloven, omdat ze, misleid door hun zintuigen, niet begrijpen dat materie hetzelfde is als kracht; het wonder dat, ook al word je begraven, er geen lijk in de doods-kist ligt. Pas dan en niet eerder, zul je het wezenlijke kunnen onderscheiden van de schijn. Degene die je dan ontmoet, kunnen alleen maar mensen zijn die vóór jou de weg gegaan zijn. Alle anderen zijn schimmen.

Tot dan aan toe blijft het onzeker, waar je ook gaat of staat, of je het gelukkigste dan wel het ongelukkigste schepsel van de wereld wordt. Maar vrees niet: nog nooit is iemand die het pad van het wakker-zijn betreden had, ook al doolde hij, door de leidlieden in de steek gelaten.

Eén kenteken zal ik je meedelen, waaraan je kunt zien of een verschijning die zich aan je voordoet, werkelijkheid is of een drogbeeld: Als de verschijningen zich manifesteert terwijl je bewustzijn beneveld is en de dingen om je heen vervagen of totaal verdwijnen, vertrouw het dan niet. Wees op je hoede! Het is dan een deel van jezelf. Als je niet achter de gelijkenis kunt komen die er in verborgen ligt, dan is het slechts een spook, zonder enige bestendigheid, een schim, een dief die zich voedt met jouw leven.

De dieven die de kracht van de ziel roven, zijn erger dan de aardse dieven. Zij lokken je, als dwaallichten in de moerassen van een bedrieglijke hoop, om je in de duisternis alleen te laten en dan voorgoed te verdwijnen.

Laat je niet verblinden: noch door een wonder, dat zij ‘schijnbaar’ ter wille van jou doen, noch door een heilige naam, die zij zichzelf aanmatigen, noch door enige profetie die zij uitspreken, ook niet wanneer die in vervulling zou gaan: zij zijn je doodsvijanden, die uitgespuwd worden door de hel van je eigen lichaam waarmee je om de macht strijdt.

Weet dat de wonderbaarlijke krachten waarover zij beschikken, je eigen krachten zijn, door hen afhandig gemaakt om jou in slavernij te houden. Zij kunnen niet leven zonder jouw leven, maar als je hen overwint, vervallen zij tot stomme, gehoorzame werktuigen, die jij naar eigen denken kunt hanteren.

Wakker zijn is alles

Ontelbaar zijn de slachtoffers die zij onder de mensen hebben gemaakt; lees de verhalen van de zieners en de sektariërs en je zult inzien dat het pad der beheersing, dat jij bewandelt, geplaveid is met doodshoofden.

Onbewust heeft de mensheid een muur tegen hen opgetrokken: 'het materialisme'. Deze muur is een onfeilbare bescherming, een zinnebeeld van het lichaam, maar tegelijkertijd ook een kerkermuur die het uitzicht belemmert.

Tegenwoordig, nu hij langzaam afbrokkelt en de Phoenix van 'het innerlijke leven' met nieuwe wiekslag uit zijn as herrijst, waarin hij lange tijd als dood heeft gelegen, beginnen ook de aasgieren van een andere wereld hun vleugels uit te slaan.

Daarom: wees op je hoede. Alleen de weegschaal waarin je je bewustzijn legt wijst je aan wanneer je verschijningen kunt vertrouwen. Hoe meer het ontwaakt is, hoe verder ze ten gunste van jou zal doorslaan.

Als een leidsman, een helper of een broeder uit de geestelijke wereld zich aan je zichtbaar wil maken, dan moet hij dat kunnen zonder je bewustzijn uit te buiten. Je mag, evenals de ongelovige Thomas, je hand in zijn zijde leggen. Het zou heel gemakkelijk zijn de verschijningen en hun gevaren uit de weg te gaan: je hoeft alleen maar als een gewoon mens te zijn. Maar wat heb je daarmee gewonnen? Je blijft een gevangene in de kerker van je lichaam, tot de beul «dood» je naar het schavot sleept.

Het verlangen van de sterfelijke mens de gestalten der bovenaardsen te aanschouwen, is als een kreet die ook de fantomen uit de onderwereld wekt, omdat zulk een verlangen niet zuiver is; omdat het hebzucht is, in plaats van verlangen; omdat het in de een of andere vorm wil «nemen» in plaats van te roepen: «leer mij te geven». Een ieder die de aarde als een gevangenis ervaart, iedere vrome die om verlossing roept, zij allen bezworen onbewust de wereld der geesten. Doe jij dat ook. Maar: bewust!

Wanneer je op de innerlijke weg van het ontwaken door het rijk der geesten trekt, zul je langzamerhand gaan inzien dat het slechts gedachten zijn die je plotseling met je ogen kunt zien. Dat is de reden waarom ze je zo vreemd voorkomen, als geestverschijningen; want de taal der vormen is anders dan de taal van het brein. Dan is het tijdstip aangebroken waarop zich de wonderlijkste verandering voltrekt die je kan overkomen:

de mensen om je heen zullen schimmen worden. Allen die je lief zijn geweest, zullen plotseling onwezenlijk worden. Ook je eigen lichaam. Het is de afgrijselijkste eenzaamheid die je, je maar kunt voorstellen.

Het is een pelgrimstocht door de woestijn, en wie daar de bron des levens niet vindt, komt om van de dorst. Alles wat ik je hier hebt gezegd, staat ook in de boeken der vromen van alle volkeren: de komst van een nieuw rijk, het wakker zijn, de overwinning van het lichaam en van de eenzaamheid.

Toch scheidt een onoverbrugbare kloof ons van deze vromen: zij geloven dat de dag nadert waarop de goeden zullen ingaan in het paradijs en de bozen in de hellepoel zullen worden geworpen – wij weten dat er een tijd komt waarin velen zullen ontwaken en van de slapenden gescheiden zullen worden, evenals de meesters van de slaven, omdat de slapenden de ontwaakten niet kunnen begrijpen, -wij weten dat er noch kwaad, noch goed bestaat, maar alleen een “niet-juist” en een “juist” - zij geloven dat «wakker-zijn» betekent: het openhouden van de ogen en van de andere zintuigen, en het opblijven gedurende de nacht, opdat de mens zijn gebeden zal kunnen verrichten - wij weten dat het «wakker-zijn» het ontwaken van het onsterfelijke ik is en dat het niet-slapen van het lichaam daarvan een natuurlijk gevolg is - zij geloven dat het lichaam veronachtzaamd en veracht moet worden omdat het zondig is - wij weten dat er geen zonde bestaat, omdat het lichaam het begin is waarmee wij moeten aanvangen en dat wij op aarde afgedaald zijn om het te transmuteren tot geest - zij geloven dat wij ons met ons lichaam in de eenzaamheid moeten begeven om de geest te louteren - wij weten dat eerst onze geest moet ingaan in de eenzaamheid voor er sprake kan zijn van een verheerlijkt lichaam.

Het is aan jou om je weg te kiezen: óf die van ons, óf die van hen. Het moet 'je eigen vrije wil zijn'. Ik mag je niet raden. Het is heilzamer uit 'eigen vrije wil' een bittere vrucht te plukken dan op raad van een ander een zoete vrucht aan een boom... te zien hangen. Ga alleen niet te werk als zovele, die weliswaar weten dat er geschreven staat: 'Beproof alle dingen en behoudt het goede'- maar die aan alles voorbijgaan, het niet tot op de bodem onderzoeken en het – eerste het beste behouden.

Uit het Groene Gezicht/ Gustav Meyrink

When you realize that eternity is right here, right now,
that it is within your possibility to experience the eternity of your own truth and being,
then you grasp the following:
That which you are was never born, and will never die.

~ Joseph Campbell ~

*Driewerf gelukkig zijn zij die,
wanneer zij alleen zijn met de nacht,
zich zo wel afgestemd,
zo stil, zo oneindig voelen als de nacht.
voor hen alleen zingt de nacht
het lied van de overwinnaar.*

Zo u de laster van de dag met opgeheven hoofd en ogen stralend van geloof tegemoet wilt treden, wel, haast u dan de vriendschap van de nacht te winnen. Wees vrienden met de nacht. Reinig uw hart grondig in uw eigen levensbloed en plaats het in haar hart. Vertrouw uw onverhulde hunkeringen toe aan haar boezem en offer uw ambities aan haar voeten, behalve de ambitie door heilig inzicht vrij te zijn. Dan zult u onkwetsbaar zijn voor alle pijlen van de dag, en de nacht zal tegenover de mensen getuigen dat u in waarheid overwinnaar bent.

*Al zullen de jachtige dagen u her- en derwaarts jagen,
en sterrenloze nachten u omhullen
met hun somberheid,
al zult u geworpen worden
op 's werelds kruispunten van wegen
waar voetsporen noch tekens u de weg wijzen,
zo zult u mens noch omstandigheid vrezen,
en niet de minste twijfel hebben
dat dagen en nachten, mensen en dingen
u vroeg of laat zullen zoeken,
om u deemoedig te vragen hen te leiden,
want u hebt het vertrouwen van de nacht verworven.
En hij die het vertrouwen van de nacht verwerft,
is licht in staat de komende dag te leiden.*

Leen het oor aan het hart van de nacht, want daarin klopt het hart van de overwinnaar.

Als ik tranen had zou ik ze deze nacht plengen voor iedere flonkerende ster en voor ieder stofje, voor iedere murmelende beek en sjirpende sprinkhaan, voor ieder viooltje dat op de lucht zijn welriekende ziel doet zweven, voor ieder haastig zuchtje van de wind, voor iedere berg en vallei, voor iedere boom en iedere grasspriet; voor heel de voorbijgaande vrede en schoonheid van deze nacht.

Ik zou mijn tranen voor hen plengen om vergiffenis te vragen voor de ondankbaarheid en de barbaarse onwetendheid van de mensen. Want de mensen, dienstplichtig aan het verfoeilijke geld, zijn rusteloos bezig in dienst van hun god, zó bezig dat zij geen aandacht hebben voor enige stem of wil, behalve voor de zijne.

Vreeswekkend is het bedrijf van de god van de mensen. Het zal hun wereld onafwendbaar doen verkeren in een slachthuis, waarin zichzelf de slachters én de geslachten zijn.

Zo slachten mensen, dronken van bloed, mensen, in het geloof dat hij die het meeste slacht de erfgenaam zal zijn -in alle gaven van de aarde en in de milddadigheid van de hemel- van hen die hij heeft afgeslacht.

Ongelukkige misleiden!

Werd ooit een wolf een lam, door een andere wolf te verscheuren?

Werd ooit een slang een duif, door zijn medeslangen te verbrijzelen en te verslinden?

Erfde ooit een mens door andere mensen te doden, slechts hun vreugden en niet tevens hun lijden?

Werd ooit een oor door andere oren doof te maken, beter afgestemd op de harmonieën van het leven?

Of ooit een oog door andere ogen uit te rukken, gevoeliger voor wat schoonheid openbaart?

Is een mens of een menigte mensen in staat de zegeningen van een enkel uur van brood en wijn, van licht en vrede, uit te putten?

De aarde geeft slechts geboorte aan zo velen als zij voeden kan. De hemelen vragen noch stelen voedsel voor hun jongen.

Leugenaars zijn zij die tot de mensen zeggen:

«Als u uw bekomst wilt hebben, dood dan, en erf van hen die u doodt.»

Hoe zal hij gedijen op de tranen en het bloed en de ziensmarten van mensen, die naliet te gedijen op hun liefde en op de melk en honing van de aarde en op de diepe genegenheid van de hemelen?

Leugenaars zijn zij die tot de mensen zeggen:

«Ieder volk voor zich.»

Hoe zou een duizendpoot ooit één centimeter kunnen vorderen, als iedere poot zich in een andere richting zou bewegen, of de voortgang van de andere zou belemmeren, of de ondergang van de andere zou beraamen? Is de mensheid niet een reusachtige duizendpoot, waarvan de vele poten uit volkeren bestaan?

Leugenaars zijn zij die tot de mensen zeggen:

«Leiding geven is een eer, geleid te worden een schande.»

Wordt een ezeldrijver niet door de staart van zijn ezel geleid? Is een cipier niet aan de gevangene gebonden? Voorwaar, de ezel drijft zijn leider, de gevangenisboef neemt zijn cipier gevangen.

Leugenaars zijn zij die tot de mensen zeggen:

«De wedloop is er voor de snellen, het recht is aan de sterken.»

Het leven is geen wedloop van spieren en spierkracht. Gebrekkigen en verminkten bereiken dikwijls het doel veel sneller dan zij die recht van lijf en leden zijn. En zelfs een mug brengt soms een gladiator ten val.

Leugenaars zijn zij die tot de mensen zeggen dat onrecht slechts met onrecht hersteld kan worden. Onrecht gestapeld op ander onrecht zal nimmer recht voortbrengen. Laat het onrecht rusten en het zal zichzelf tenietdoen.

Maar de mensen laten zich door de wijsheden van hun god gemakkelijk om de tuin leiden. In geld en in zijn hebzuchtige trawanten geloven zij met vrome ijver en zelfs hun wildste luimen vervullen zij getrouw.

Doch aan de nacht die de bevrijding verkondigt en bezingt en zelfs aan God zelf schenken zij noch vertrouwen, noch aandacht. En u, O deelgenoten, zullen zij als krankzinnigen of bedriegers brandmerken.

Neem geen aanstoot aan de ondankbaarheid en de grievende spot van de mensen, maar werk gestaag, met onuitputtelijke liefde en geduld voor hun bevrijding van zichzelf en van de zondvloed van vuur en bloed die spoedig over hen zal komen.

Het is tijd het slachten van mensen door mensen te staken. Sinds een eeuwigheid wachten de zon, de maan en de sterren dat men ze zien en horen en begrijpen zal; het alfabet van de aarde dat men het ontcijferen zal; de heirbanen van de ruimte dat men ze zal bereizen; de verwarde draad van de tijd dat men hem zal ontwarren; de geur van het universum dat men hem zal inademen; de catacomben van het lijden dat men ze zal vernietigen; het hol van de dood dat men het zal plunderen; het brood van het inzicht dat men het zal eten; en de mens, de God in sluiers, dat men hem zal ontsluiëren.

Het is tijd de plundering van mensen door mensen te staken. Het is tijd dat allen zich verenigen voor het vervullen van de gemeenschappelijke taak.

Geweldig is de taak, maar zoet de overwinning. In vergelijking daarbij is al het overige alledaags en leeg. Ja, waarlijk, het is tijd.

Slechts weinigen echter zullen zich daarnaar gedragen. De overigen moeten wachten op een nieuwe roep, een nieuwe dageraad.

Uit het boek Mirdad

Stukje uit hoofdstuk : Over de nacht, de weergaloze zanger

https://youtu.be/_MnEwaSdlnk

En onder alle ijdelheden van het leven is er maar een ding dat de geest liefheeft en waarnaar hij hunkert. Eén verblindend en verbijsterend iets! Het is het ontwaken in de geest; het is een ontwaken in de innerlijke diepten van het hart; het is een overweldigende en prachtige machtige kracht die plotseling in het geweten van de mens neerdaalt en zijn ogen opent - dan ziet hij het leven in een duizelingwekkende stroom van schitterende muziek, omgeven door een kring van ontzaglijk licht, waarin de mens staat als een zuil van schoonheid tussen de aarde en het firmament. Het is een vlam die plotseling oplaait in de geest en het hart schroeit en zuivert, opstijgt boven de aarde en de wijde hemel in zwerft. Het is een vriendelijkheid die het hart omhult. Wie het kent kan het niet in woorden weergeven; en wie het niet kent, zal zich nooit het dwingende en prachtige mysterie van het bestaan gedachtig zijn.

Het ontwaken in de Geest
Kahlil Gibran

*Hij reist met hen die naar Hem zoeken
en wanneer Hij de zoeker bij de hand heeft genomen,
prikkel Hij hem om naar zichzelf op zoek te gaan.
Al- Ansâri*

Het pad van liefde leeft en het leidt ons op de Thuisreis van de ziel. Het is een reis van liefde naar liefde, onze eigen innerlijke reis het onbekende in, naar de diepere oevers van het hart.

Mystici zijn minnaars die naar Huis gaan, die de passie en het commitment leven die nodig zijn om zich over te geven om meegenomen te worden, om leeg te worden van zichzelf en gevuld te worden met de Geliefde. Er kan weinig verteld worden over de meest innerlijke mysteriën, over de manier waarop onze eigen ziel zich voor God opent. En deze reis is voor ieder van ons onze unieke pelgrimage van het hart, omdat we uniek zijn. Wij zijn een unieke schepping van de Grote Kunstenaar en ieder van ons doet de eigen offerande in het vuur van de liefde. Maar er zijn fasen op deze reis, poorten waar iedere pelgrim doorheen moet, landschappen van de ziel waar we allemaal doorheen moeten trekken.

Voor vele reizigers begint het pad met verlangen. Een groot Soefi zei: "Soefisme bestond in het begin uit hoofdpijn. Pas later werd het iets om over te praten." Het verlangen van de ziel naar God bestaat uit een heel sterk lijden, een grote oerpijn. Zoals de liefde de essentie van het pad is zo is ook het verlangen de bemiddelaar van transformatie. Met een blik in ons hart, met een slok van de wijn opent Hij onze behoefte aan Hem, het heimwee van de ziel. En we worden meegevoerd de arena in van het verlangen van het hart naar God.

Vele zoekers ervaren dit verlangen als een gevoel van ontevredenheid, "de goddelijke ontevredenheid". Zonder dat we weten waarom lijkt niets in het leven ons te vervullen. Het leven voldoet niet langer. Mijn leraar was gelukkig getrouwd en zij herinnerde zich dat zij, voordat haar echtgenoot wakker was, een kop koffie dronk en uit het keukenraam naar de bomen keek en de vogels hoorde zingen. Zij dacht bij zichzelf: "ik heb alles wat ik wil en toch is het niet genoeg. Waarom?" Op dat moment deed ze het af met de verklaring dat het haar Russische temperament was (ze stamde af van de Kozakken.) Jaren later drong de ware betekenis van dit gevoel tot haar door, dat het een voorproefje was van het pad, van de intensiteit van het verlangen van de ziel naar wat Echt is.

We komen allemaal van God, maar wanneer we in deze wereld geboren worden vergeten we dat. We vergeten waar we vandaan gekomen zijn en dat we kinderen van het licht zijn, we kleden ons in de kleren van deze wereld en laten de "stralenkrans" van ons ware Thuis

achter. De Soefi's noemen dit de "reis van God vandaan," een reis van vergetelheid waarin we het Paradijs achter ons laten. En het resultaat is dat deze wereld nooit je thuis is. Er bestaat vaak een gevoel van er niet helemaal thuishoren, er niet in passen. Mystici zijn vreemden in deze wereld, omdat ze zich hun echte Thuis herinneren.

De spirituele reis begint wanneer deze latente herinnering gewekt wordt. Voor sommige mensen is dit een geleidelijke ontwakking die een gevoel van ontevredenheid met zich meebrengt.

Je baan, je vrienden, je relatie zijn het niet langer helemaal, en toch weet je niet waar je heen moet. Ergens beantwoordt het leven niet meer aan je behoeften, maar je weet niet wat er aan de hand is.

Misschien ga je op vakantie, zoek je een nieuwe baan of besluit dat het een "midlifecrisis" is. Maar de ontevredenheid blijft.

Dan is het mogelijk dat iets je influistert om op zoek te gaan naar een spiritueel pad, om een diepere betekenis van het leven te zoeken, op zoek te gaan naar een leraar. De oude reis van de ziel is begonnen, een fase die de Soefi's tauba noemen, het draaien van het hart.

Dit is het moment dat de reis van God vandaan de reis naar God wordt. Het moment van tauba is de ontwakking van de goddelijke herinnering. Soms schuiven mensen het terzijde; het laatste wat zij willen is om afgehouden te worden van hun uiterlijke doelen, van hun prestaties, en meegenomen te worden naar de kwetsbaarheid en de behoefte die zich binnenin bevinden.

Maar als de ziel naar Huis wil, zal zij je wakker maken voor haar behoefte. En hoe je je ook verzet of je probeert af te keren, deze behoefte zal blijven en zij staat je uiterlijke leven nooit meer toe je te bevredigen. En onder de oppervlakte blijft dit verlangen, deze pijn van afscheiding, omdat het hart gewekt is voor de kennis dat er ergens, vóór het begin der tijden, je één was met de Geliefde.

Dit is het gif waar de Soefi's vaak naar verwijzen, het gif van het liefdesverlangen. Je kunt proberen om het opzij te schuiven, maar het hart draagt de macht van de liefde, de potentie van onze eigen verbinding met God.

Soms verschijnt dit moment van tauba in een droom en spookt rond, prachtig en mysterieus; soms verschijnt het direct en zonder meer...

Maar deze onzichtbare draad is niet altijd zo gemakkelijk te volgen, omdat het sterk verschilt van de waarden in het uiterlijke leven. Onze materiële cultuur heeft heel weinig op met de ziel en vaak wordt de ontevredenheid van de ziel gezien als depressie.

In de extroverte Westerse cultuur kunnen we de druk voelen om in de buitenwereld te zoeken naar een geneesmiddel, een nieuwe relatie of een nieuwe auto bijvoorbeeld, en we herkennen de schreeuw van de ziel niet, een schreeuw die tot stilte wordt gebracht door het lawaai van de wereld, en weggestopt onder onze persoonlijkheid en ons ego, dieper weg dan onze psychologische problemen.

*****

Als onze focus verandert van het ego naar het Zelf, dan komt de Geliefde ons tegemoet. In dromen, in innerlijke ervaringen, of in ontwaakt bewustzijn onthult Hij Zichzelf in overeenstemming met onze eigen natuur. We zijn gemaakt naar Gods beeld en dieper dan onze persoonlijkheid zijn onze goddelijke kwaliteiten. Hij komt naar ons toe in de kleren van onze eigen goddelijke natuur. Soms komt Hij met de tederheid van de aanraking van een minnaar, soms met de kracht van een wervelwind. Hij ontwricht ons leven, of brengt onverwachte harmonie. En altijd zijn in deze ontmoeting de draden van één-zijn, de geheime eenheid van minnaar en Geliefde.

Terwijl we de lange stoffige weg lopen, maakt de liefde ons leeg, zuivert onze pijn, wassen tranen ons afzonderde zelf weg. Iedere keer als Hij naar ons toekomt is er meer ruimte voor onze Geliefde; we storen steeds minder in deze meest innerlijke ontmoeting. In verlangen en ambities keren we Huiswaarts, maken ons langzaam leeg van onszelf.

Er is een zeer geliefd gezegde bij de Soefi's:
Mijn dienaar houdt niet op Mij naderbij te komen door werken van toewijding, totdat ik hem liefheb, en wanneer ik hem liefheb ben ik het oog waardoor hij ziet en het oor waardoor hij hoort.

Terwijl onze goddelijke kwaliteiten dichterbij naar het bewustzijn komen, beginnen we het leven niet slechts door de beperkte visie van het ego te ervaren, maar door de cirkel van het Zelf waarin onze goddelijke natuur geboren wordt. Terwijl ons goddelijk kind haar ogen opent, wordt de echte natuur van het leven gezien. De Soefi is de dienaar van God, en ons werk is leeg te zijn zodat Hij ons kan gebruiken zoals Hij wil. Door de ogen van Zijn dienaar kijkt Hij naar Zijn wereld, zoals uitgedrukt wordt in het prachtige beeld van Ibn' Arabî, van de vrienden van God als "de pupil in het oog van de mens." Door het oog van het hart kijkt Hij naar zijn wereld, dit is waarom de Soefi's soms "de spionnen van God" genoemd worden. Door ons hart kijken we naar God en Hij kijkt naar de wereld. Hij heeft ons nodig "om er voor Hem te zijn."

Mystiek leven is een acceptatie van deze eenvoudige taak van liefde en toewijding. We blijven hier in deze wereld van afscheiding om Hem te dienen.

Soefi's zijn "een broederschap van zwervers die de wacht houden op de wereld en voor de wereld." Wij zijn zwervers omdat dit niet ons ware thuis is. We behoren alleen Hem, die we liefhebben toe. Wanneer we de werkelijkheid van ons niet-zijn geproefd hebben, wanneer we de sluiers van afscheiding opgetild hebben, weten we dat slechts Hij bestaat. We behoren Hem toe, al voor het begin der tijden. Terugkerend uit de staten van niet-bestaan, uit meditatie waarin we opgelost zijn, verloren in de liefde, trekken we de kleren van uiterlijkheden aan om Hem in Zijn wereld te dienen. En Hem dienende leren we Hem kennen, leren kennen hoe Hij Zichzelf weerspiegelt in Zijn wereld. We zien dat deze wereld een spiegel is waarin het gezicht van onze Geliefde verborgen is.

De mystieke reis is van afscheiding terug naar één-zijn, en daarna terugkerende van één-zijn naar een staat van dienstbaarheid. Het eerst deel van deze reis is "de reis terug naar God" waarin we onze aandacht afwenden van de sluiers van afscheiding, de waarheid zoekend die alleen in het hart gevonden kan worden.

De shahâdâ, beschrijft dit proces van afwenden van de illusie van de uiterlijke wereld waar Hij afwezig is, naar de innerlijke werkelijkheid van het hart waar Hij aanwezig is. De uiterlijke vormen van de wereld ontkenkend, bevestigen we Zijn vormloze innerlijke aanwezigheid.

Maar dit werk van ontkenning en bevestiging is slechts de eerste fase van de shahâda. Het proces van afscheiding wordt gevolgd door een diepere eenheid die bevestigt dat er niets anders is dan Hij. Met iedere ademhaling bevestigen we de eenheid van de twee werelden, en van onze Geliefde van het hart, die Zichzelf zowel verbergt als onthult.

Met de woorden van Abû Sa'îd, "Soefisme bestaat uit het hart afhouden van alles wat niet Hij is. Maar er is niet iets, niet Hij."

Het mystieke pad omarmt de pijnlijke waarheid van afscheiding en de diepere werkelijkheid van de eenheid van liefde. Wanneer we terugkeren vanuit de mystieke staten van de eenheid naar de wereld, kan het aanvankelijk lijken of we naar de woestijn van afscheiding teruggekeerd zijn. Maar onszelf in dienstbaarheid gegeven hebbend, behoren we completer onze Geliefde toe. Hij die ons verlaten had heeft ons nooit verraden. Hij die zichzelf voor ons verborgen had deed dat alleen maar om Zichzelf vollediger te onthullen.

Het wonder van de wereld begint te schijnen met het licht van de Geliefde. De onrechtvaardigheden, het lijden, de schoonheid, en de chaos blijven. We roepen nog steeds naar Hem om hulp, mededogen, en troost. Maar op een wonderbaarlijke en zeer mysterieuze manier wordt de eenheid die verborgen was in het hart een deel van ons alledaagse leven.

De reiziger die deze aloude reis gemaakt heeft, die verbrand is in het vuur van de passie van de liefde, wordt opnieuw gemaakt, veranderd vanuit de diepte van de ziel. Liefde voert ons terug naar liefde; liefde onthult onze meest innerlijke natuur en brengt ons waar we thuis horen. Wanneer we eenmaal ontwaakt zijn voor eenheid in het hart, worden we steeds completer ondergedompeld in deze eenheid. De innerlijke en uiterlijke werelden dansen samen, het lied van de ziel wordt het weefsel van ons leven, en de diepere betekenis van mens-zijn weerklinkt in ons.

Het mystieke pad eindigt nooit, zoals liefde nooit eindigt. De minnaar wordt steeds verder in de eenheid van het hart getrokken. Geleidelijk aan worden de pijnlijke dagen van scheiding slechts een herinnering, de woestijn van eenzaamheid wordt achter gelaten, en een wonder komt steeds meer naar voren. Wanneer het oog van het hart geopend wordt, wordt ieder gezicht een spiegel van Zijn gezicht, alles een teken van Zijn eenheid. De minnaar die de waarheid van de liefde geproefd heeft weet dat Hij zowel de verrader als de verradene is, de maker maar ook de verdrijver van illusies.

Ieder woord heeft in zijn kern het ene woord van Zijn naam. Elke zin is een act van eerbetoon. Alles rust in Hem, en temidden van het leven is er niets anders dan Hij:

*“Wiens geliefde ben jij?”
Vroeg ik,
“Jij die zo
Ondraaglijk mooi bent?”
“die van Mijzelf,” antwoordde Hij,
“Want ik ben één en alleen
Liefde, minnaar en geliefde,
Spiegel, schoonheid, en oog.”*

Het draaien van het hart/De spionnen van God
Uit Liefde is een Vuur
Llewellyn Vaughan-Lee

Bereid u voortdurend voor, want elke dag is een nieuwe kans, een nieuwe poort, een nieuwe gelegenheid.

Laat de dagen van uw leven niet verloren gaan, want de tijd zal komen, dat het uw beurt zal zijn om dit meest verheven avontuur te ondernemen.

Onbeschrijflijk heerlijk zal de beloning zijn als u slaagt.

Oefen daarom voortdurend uw wil.

Open uw hart meer en meer.

Herinner u de godheid in uw binnenste,

uw meest innerlijke godheid,
het hart, de kern van uw wezen.

Heb anderen lief, want deze anderen zijn uzelf.

Haat hen, en u zet uw eigen voet op de weg naar de hel, want zodoende haat u uzelf.

Wend u af van de hel, en keer uw gelaat naar de Zon!

Uit: De vier heilige jaargetijden van G. de Purucker

Een Prometheusweg bestaat uit een weg-omhoog en een weg-omlaag, een inademen en een uitademen.

Elke pelgrim, staande in de werkelijkheid van een geestelijke inwijding, zal één van deze aanrakingen der Kosmische Vuren als de zijne herkennen. Ook de lezer zal op een gegeven moment zichzelf herkennen.

Veelal is de allereerste signatuur van de Prometheus-mensen te herkennen in het vuurhalen of het vuurbrengen, het energie tappen of het energie afgeven.

Elke zoeker naar geestelijke voeding begint met het halen. Doch dit intuïtieve halen wordt nog niet vergezeld van de gedachte, dat hij "licht haalt om licht te verdelen". Hij haalt eenvoudig, omdat hij lichtbehoefte heeft. Voor deze lichtbehoefte heeft men veel over. Soms is er zelfs sprake van een soort offerande, mits deze niet bestaat uit het "offeren" van iets, dat je toch niet nodig hebt. Hetgeen een zeer geraffineerde imitatie is van de "zelfofferande", waarover in de universele heilige leringen wordt gesproken.

Deze gehele Prometheusweg, met al zijn aanrakingen, moet van binnenuit worden herkend, dan wel bestudeerd of beluisterd worden met een naar binnen gerichte blik of een naar binnen gericht gehoor. Iedere, waarachtig geestelijke zoeker, bemerkt dat de zg. vrijheid niets anders is dan een geketend worden aan een oer-herinnering en daarvan niet meer los kunnen komen.

Deze gebondenheid wordt een "must", die niet van buitenaf is opgelegd, maar van binnenuit werd gewekt. Iemand, die gelukkig is, en het leed om zich heen ziet, zal van zijn geluk willen wegschenken; aldus wil iedere Prometheus, die het Licht ziet en bezit, dit Licht weggeven. Niet uit fanatisme, niet uit een drang om zieltjes te winnen voor zijn overtuiging, maar uitsluitend uit bewogenheid omwille van het leed en de geestelijke honger der anderen.

Hij, die geen geestelijke honger bezit, hoeft niet te worden gevoed. Hij, die niet schreeuwt om hulp, is niet in nood. Hij, die tevreden is met zichzelf en de wereld, hoeft noch van zichzelf, noch van die wereld te worden verlost.

De nood blijkt voorwaarde te zijn voor zowel lichamelijke, materiële als geestelijke hulpverlening. Helaas!

Een Prometheus, die het vuur haalt en dit wil uitdelen, zal dit slechts kunnen indien hij voor alles wat daarmee samenhangt zelf verantwoording neemt, dus indien hij zelfstandig kan denken en indien hij ontdekt, dat geestelijke vrijheid niets anders is dan vrijwillige innerlijke gebondenheid, en deze situatie absoluut als zodanig accepteert. Zelfverantwoordelijkheid is een opgave voor de sterken. Hun daden kunnen hen tot een zegen dan wel tot een val worden.

Zowel met die zegen als met die val zullen zij in het reine moeten blijven. Rijkdom kan soms funester zijn dan armoede, zowel geestelijk als lichamelijk gesproken.

Ook hier moet de mens bewijzen "sterke benen te hebben die deze weelde zullen kunnen dragen".

Succes is iets, dat voor de zwakken zelfvernietiging medebrengt.

Is het dagelijkse leven niet altijd een reflectie van hetgeen zich geestelijk kan afspelen?

Hoe kan men veronderstellen, dat als men met het gewone leven niet in harmonie kan zijn, men wel met het geestelijke leven in harmonie kan komen?

Vluchten vanuit de ene situatie naar de andere is slechts een verschuiven van de pionnen in het schaakspel.

Hij, die het levensschaakspel doorziet, kan overgaan tot het geestelijke levensschaakspel. Een spirituele verwerking van hetgeen we theoretisch voorstaan, drukt ons met de neus op feiten en daden.

Het Licht-halen is een daad, kan echter ook een ego-centrische reflex zijn van een onbevredigd ego.

Het Licht-halen om dit te mogen en kunnen uitdelen, is een innerlijke drang van een Prometheus-kandidaat.

Daarom zal ook uitsluitend hij voor de consequenties van zijn wens worden geplaatst.

Hij kan rekenen op een intens, maar moeilijk leven.

Hij zal worden gevormd door de omstandigheden; deze omstandigheden zijn als de elementen: het vuur zal hem verwarmen en verlichten, maar het kan hem ook verbranden. Het water zal hem daarentegen verfrissen, afkoelen, zijn wonden reinigen en verzachten, maar hij kan ook erin verdrinken.

De aarde zal hem rust geven, betrouwelijkheid, zekerheid, maar deze kan hem ook doen vergeten hetgeen hij zoekt, juist door die geur van betrouwelijkheid en geborgenheid.

De lucht kan hem zijn geestelijke realiteit laten vervluchtigen; zijn gedachten zullen zich dan in wijdsen verteren verliezen, die echter zeer snel worden vervangen door fantasiedromen. Tenslotte zal de ether hem innerlijk bewogen houden, steeds opnieuw hem losrukkend van de verleidende omstandigheden, hem zegenend met die innerlijke provocatie, die tot zoeken stimuleert. Maar ook de ether kan hem tot een val worden, nl. als de gezonde twijfel en onrust tot een gapende afgrond worden, waarin hij alle geloof aan het Licht der Lichten verliest. Overal en in alle omstandigheden moet hij zich voorhouden: "Onderzoek alle dingen, maar behoudt het goede."

Wat is het goede?

Hetgeen hem verbindt met zijn Alvader of zijn Oorsprong: de ziel en haar gaven.

Een hunkerende, weeklagende, onrustige ziel is een onontbeerlijk bezit voor een Prometheus-kandidaat.

Hieruit komt die drang tot geestelijke verwerking voort, die hem onafgebroken innerlijk in beweging houdt.

Hij zal ontroerd worden door die naam "Prometheus", de Lichthaler, de wetende ziener, die allen vóórgaat op een smalle en kronkelende geestelijke bergweg.

Hij ziet het godenvuur, dat op de bergtop brandt, bewaakt door de afgunstige goden, door hen die hun macht vóór alles en ondanks alles willen behouden.

En hij zal bezielde worden door de reflectie van het kosmische Licht in zichzelf.

Daardoor ontstoken blijft hij innerlijk brandende.

Hij is de benijdenswaardige uitverkorene, die zichzelf en zijn naasten voortdurend ontsteekt met het heilige Vuur, zoals de quasars, die aan de hemel een lichtende, aan de aardemensen onbekende, weg volgen en onderweg zichzelf en al hetgeen in hun buurt komt, door hun kernkracht ontvlammen.

Deze ontvlammende kracht, die alles voorziet van een vlammentong, is als het twaalfde Vuuraspect: het zich Verdelende Vuur.

Deze aanraking is als een vuurdoop, de heiligende vuurdoop, waarover de ouden spraken en die pas ontvangen kan worden, wanneer de waterdoop innerlijk is doorleefd. Dit zich Verdelende Vuur is als een Pinksterfeest voor degenen die het ondergaan en waardoor deze plotseling in een "eigen taal" beginnen te spreken, een bezielde spraak, een taal van het hart, die alle aanwezigen, die met hart en ziel luisteren, verstaan.

Zulk een bezielde mens zal wars zijn van alle egocentriciteit, zal ook een hekel hebben aan zinloze, lege

theorieën, want hij is de pionier van het Vuur.

Hij heeft ontdekt, dat het geen zin heeft te tobben over de onvolkomenheden van zijn natuurlijke staat, over de karakterfouten, over de mogelijk te verwachten tegenstanden op deze lichtende Bergweg.

Er is maar één belangrijke daad te doen: de eerste stap te zetten op de Weg der Vuren. Een daad die hij moet wensen en willen. Zonder deze eerste stap, hoezeer hij ook alle Vuur-aanrakingen zal overleggen en bestuderen, blijft hij een theoreticus en een mooiprater.

Die eerste stap is als het treden in een wespennest.

Alle omstandigheden keren zich plotseling tegen deze moedige mens. Zijn omgeving vindt hem een vreemde, zijn vrienden vinden hem belachelijk en zijn familie tikt veelbetekenend tegen het voorhoofd en zegt dat "hij uit het nest is gevallen".

Daarom scheidt deze eerste stap deze serieuze Prometheuskandidaat direct van de velen, die voor totaal andere doelen vechten, of de schijn van spiritualiteit ophouden.

Ken je deze realiteit van de eerste stap, vriend?

Ben je een vreemdeling tussen velen?

Heb je de kudde van de runderen verlaten?

Ben je bezig een "eerste", een gnostieke magiër, een "geroepene" te worden?

Zo ja, dan ben je één van hen, die lichten!

Dan zul je alle lichtenden herkennen en begrijpen dat je op weg bent de gaven van je "koninklijke ras" te herontdekken.

Dan zul je opnieuw de ridder worden, een ridder Rosea Crusis, die zijn kruis versiert met de roos der ziel, maar deze is wel voortgekomen uit de zwarte saturnale aarde, waarna hij omhoog klom om zich te hechten in het hart van dat kruis, waar de adem van de geest haar omhult en de dauw des hemels haar troosten en voeden zal.

Het is geen gestolen roos, vastgeprikt in het hart van een ceremonieel glitterkruis, maar het is een aan de saturnale aarde ontstegen roos, bloeiend door de omarming van hemel en aarde, dauwtranen wenend van vreugde en smart.

Dit is een boekje voor hen, die zich eenzaam menen; het is voor hen, die mogelijk geen levensdoel zien, en het is voor degenen, die hun levensproblematiek niet omlijsten kunnen met een lichtende vreugde.

Het is voor hen, die zichzelf zoeken.

Het is voor hen, die willen weten waar zij vandaan komen en waarheen zij gaan.

Het is voor hen, die de naam "Prometheus" herkennen en daarvan de echo terugvinden in hun hart en ziel.

Prometheus, de nazaat der godenzonen, die zozeer door de herinnering aan zijn oorspronkelijke Lichtrijk

werd gedreven, dat hij het vuur-van-de-hemelen aan de jaloerse, machtige goden wilde ontstelen, hoewel hij wist dat hij daarvoor zijn "lever" zou moeten offeren en zijn vrijheid een ketening aan de rots der tegenstanden zou zijn.

Hij haalt niets voor zichzelf, hij haalt iets voor hen, die hun "afkomst" zijn vergeten.

Is er een schoner levensdoel dan licht te ontvangen en te kunnen geven?

Hij, die wil geven, moet ontvangen. En hij, die ontvangt, zal moeten geven. Worden ontvangen en geven van elkaar gescheiden, dan stokt het geestelijke ademhalingsritme.

Alle spirituele problematiek komt voort uit een onderbreking van deze zo noodzakelijke ademhaling.

Zichzelf vullen met spirituele waarden is als een diep inademen, dan volgt de omzetting, het bewust daarover nadenken, daarna wordt deze geestelijke adem uitgedragen als een altruïstisch spirituele daad.

We kunnen dit ritme dus zien als de yoga van de Prometheusmens: Diep inademen, even de adem vasthouden en dan volkomen uitademen. Zich vullen, de adem zijn werk laten doen in het organisme en dan zich ontledigen. De spirituele daad is de ontleding.

Doch het is geen meditatie-oefening, maar levenspraktijk in de zin van warme menselijkheid gepaard aan een geestelijke hulpverlening.

Een zoeker naar geestelijk Licht neemt geen genoegen met een kom soep alleen! Hij wil voeding voor zijn ziel. En ziele-voeding mag niet bestaan uit stenen, die de wanhopig hongerende voor brood aanziet, omdat hij zijn weten en zijn onderscheiding nog niet heeft kunnen ontwikkelen. Zij, die de zielen stenen voor brood geven, zijn misdadiger dan zij, die hun naasten lichamelijk pijnigen.

Als je Licht wilt uitdelen, Prometheus, zal je dat Licht door middel van jezelf moeten bemachtigen, en je zult nooit eraan mogen denken wat het jezelf kosten zal, geestelijk, lichamelijk, mogelijk materieel.

Voor een Prometheus gaat het om alles of niets.

Daarom zijn deze Prometheusfiguren slechts met weinigen, maar deze enkelen zijn innerlijk sterk.

In hun ikloosheid zijn zij ongevoelig voor de misleidende muziek van de vogelaar, die hen wil kooien door materieel comfort, of door enige andere verleiding voor het ego. Zij vernemen de roep van hun koninklijke Vader. Die roep blijft in hart en ziel resoneren en overstemt alle aardse klanken.

En van over de bergen aan de horizon, daar waar hemel en aarde elkaar omarmen en waar de stralen van een geestelijk aurora een nieuwe dag aankondigen, komt de naam, die hem zijn opdracht verstrekt, op hem toe: "Prometheus!"

Hij, die bereid, onbevreesd en bezielde is, laat hij komen!

Want het is de hoogste tijd, dat de Lichtdragers hun fakkel aansteken, opdat zij, die menen dat alles duisternis is, weer het Licht zullen zien en erin geloven.

Prometheus! Prometheus!
het vuur der goden wenkt je!

©Henk en Mia Leene

En waar is God, dat u Hem uw grillen en ijdelheden, uw lofprijzingen en uw klachten in het oor zou moeten schreeuwen? Is Hij niet in u en overal rondom u? Is zijn oor niet veel dichterbij uw mond dan uw tong bij uw verhemelte?

Zijn goddelijkheid, waarvan u het zaad bezit, is Hem genoeg. Als God, na u het zaad van zijn goddelijkheid te hebben gegeven, er zelf voor zou moeten zorgen, in plaats van U, welke verdienste zou u dan hebben? En welke levenstaak zou u hebben? En als u geen taak zou hebben te vervullen, maar God haar voor u zou moeten verrichten, welk belang zou dan uw leven hebben? Welk nut zou al uw bidden hebben?

Ga niet met uw zorgen en verwachtingen naar God. Smeek Hem niet voor u de deuren te openen waarvan Hij u de sleutels heeft verschaft.

Doorzoek de onmetelijke ruimte van uw hart. Want in die oneindigheid van het hart ligt de sleutel op iedere deur besloten. Daar kunt u alles vinden, zowel het kwade als het goede, waarnaar u dorst en hongert.

Over het gebed /Het boek van Mirdad' /Mikhail Naimy

Gij moet, o ziel, ware kennis verkrijgen van uw eigen wezen en van zijn vormen en aangezichten. Meen niet dat ook maar een der dingen waarover ge kennis zoekt te verkrijgen, buiten u zou zijn. Neen, alles waarover u kennis zou moeten bezitten is in uw bezit, is binnen in u.

Hoed u dan voor de misleiding, die u de dingen die in uw bezit zijn elders doet zoeken. Velen vergeten waar deze dingen gevonden moeten worden en zoeken ernaar buiten zichzelf en worden daardoor tot fouten verleid; maar komen later opnieuw tot de ontdekking dat dit alles in hen en niet buiten hen is.

De dingen waarover ge kennis moet verkrijgen bestaan eeuwig en zonder ophouden en niets van dit alles is buiten uzelf. Wat buiten u is zijn de dingen die reeds van bij oorsprong los van u staan, dat wil zeggen dat zij verschillende eigenschappen aannemen en opgenomen zijn in het proces van opgaan, blinken en verzinken.

Keer dan terug tot uzelf, o ziel, en zoek in uzelf alles waar ge kennis van behoort te verkrijgen. Begeef u niet in iets buiten uzelf, opdat ge niet vervalt in de stroom der dingen die met elkaar in strijd zijn; opdat hun verschillende eigenschappen u niet heen en weer slingeren, zoals een onrustige en stormachtige zee de schepen die erop varen heen en weer slingert, want uiteindelijk verkrijgt ge zo niets goeds, noch komt ge tot enige ware kennis.

Overtuig u dan van de waarheid van wat ik u gezegd heb. Denk erover na. En vergeet niet wat reeds in uw bezit is door er elders naar te zoeken; want alles wat de ziel nodig heeft om tot kennis te geraken is in de ziel en niet ergens anders.

En de oorzaak dat het niet wordt waargenomen, komt niet voort uit de ziel, maar bestaat in het lichaam, **dat geplaatst is tussen uw waarneming en de ziel"**

Hermes Trismegistos

In onmetelijke diepte,
in de totale duisternis
van de Grot,
daar brandt een Vlam,
een eenzame Vlam!
Zal ooit iemand het geheim verklappen
dat die Vlam verborgen houdt
in haar hart?
Enkel die mens kan dit geheim ontdekken -
een geheim dat hij nooit kan delen met anderen -
die, wanneer hij die Vlam is binnengegaan
en erdoor verzwolgen is
van dat moment af aan
enkel nog Vlam is!

UIT DE UPANI SHAD

